

23. YAZ BİLİM OKULU HATIRALARI

Gülçin AYDOĞAN

Haftalar geçmiş: Kuzeyinden güneyine doğusundan batısına memleketimizin dört bir bucağından gelen kardeşlerimizle birlikte yaşadığımız yaz bilim okulu rüyasının üzerinden. Paylaşmak istediğim hikayeler var sizlerle. Bir görev bilinci değil sebep, yazarın da dediği gibi “anlatmaya çalışmam unutmak istemeyişimdendir.”

Hatıralar kalemle buluşunca, aktığı yol satırlar olunca, büyülü bir kimliğe bürünüyor sanki. Üzerinden asırlar geçse de unutulmayacak gibi. Yeter ki izin verin, bu hikayelerin yüreğinize dokunmasına. Kalem-satır bir köprü yalnızca. İzin verin Diyarbakır Hazro’dan, Sinop Boyabat’tan, Siirt Pervari’den esen rüzgarların gönül telinizde akis bulmasına.

*“Sevgiyi bulasın yakına gel ki...
Kalıplar gerçeği göstermez belki,
Gönül perdeleri sökülsün de gör.”*

Diyarbakır Hazro'dan esiyor rüzgâr. Diyar-ı Bekr demişler evvelden. 12 bin yaşındadır şimdilerde. Evidir Bereketli Hilalin kalbi. Nehri Dicle selam eder kendisine. Bu kutsal toprakların buğusunda serpilen bir fidan: teni buğday, gözleri koyu kahverengi. Kirpikleri kovalar ardı sıra birbirini. Öyle sık öyle gözü pek ki, dik dik. Kirpiklerine inat, ince narin yapılı kendisi.

Utanarak arar kelimelerini. Masum ve aydınlık çehresinde her daim bir merak. Tohumu bilim ve ilimle mayalanmış belli ki. Sordum kendisine, ne olmak istersin büyüyünce. Başı dik ve kendinden emin: "Savcı olacağım."

Diyarbakır'ın kuzeydoğusunda bir memleket: Hazro derler kendisine. Evlerinin damı topraktan, kerpiçten döşeme. Dağları sarıp sarmalamıştır çevresini. Dorukları sisle arkadaş. Dorukları gökyüzüne yoldaş. Memleketim... Bağrında ne cevherler gizli. "Her bahar mevsimini bekler." Bekle ve yaşa: Müjdesini geleceğin...

Diyarbakır Hazro'da yetişen bir fidan, sordum kendisine: Kaç kardeşiniz? Yedi can saydı aynı mayadan. En küçük fidan bir yaşındadır şimdi.

Dedim, günlüğünü tutasın bu günlerin.

Bil ki cevherdir her biri. Hangi bilimi tanıdın hangi profesörden?

Nelerdir seni hayrete düşüren?

Dokunduğun taş mıydı yoksa volkanik cam mıydı jeoloji mühendisliğinde?

Köpeğin de robotu olur muymuş peki?

DNA'sını ayırdın mı çileğin gıda mühendisliğinde?

Püfür püfür eserken pervanesi makinelerin,

“Oh be dünya varmış” dedin mi makine mühendisliğinde?

Terledi mi alnın matematik problemlerini çözerken amfide?

Değdi mi kirpiklerin mikroskoptaki dürbüne?

Yazasın ki ruh bulsun yaşadıkların.

Canı olur hatıralarının, hep yanında olurlar seninle.

Ki tanıştırasın kardeşlerinle.

Düşün ki döndün memleketine.

7 kardeşsiniz aynı halka içinde.

Hepsinin gözleri gözlerinde.

Heyecanla bekliyorlar ne diyeceksin diye. Sen anlatacaksın birer birer.

Rüya değil hepsi gerçek. Kardeşlerin de yaşayacak bu günleri.

Sen aşılayacaksın onları bilimin ve ilmin hazinesiyle.

Anlatacaksın kardeşlerine, sultanın hayatını kurtardığı için önüne dünyalar serilen İbn-i Sina'nın yalnızca kütüphanenin anahtarını istediğini. Merak edecekler kardeşlerin de. Böyle bir dünyanın varlığını öğrenecekler seninle. Durdu ve baktı gözlerime. “Hayal etmesi bile çok güzel” dedi hayretle.

Onun adı Helin... Işık demek... İsmi ni yaşıyor üzerinde....

*"İstiyorsan seninle
Adımı paylaşırım
Çocuk kalbimdeki kuş
Binlerce kuş taşıyım."*

2

Bir babanın kızının geleceği için isteyeceği en güzel dilek ne olur?

İyi bir meslek sahibi olması mı, çok başarılı olup çoğu insan tarafından tanınması mı?
Mutlu olması, iyi olması, sağlıklı olması...

İyi dilekler böylece devam eder, eder ve eder...

Ancak hayatımda ilk kez bir babanın kızı için şöyle bir dilekte bulunduğumu işittim:
"Kaderi size benzesin."

Bahadır Abi. Yaz bilim okulu projesinde kaldığımız yurdun kantininde görevli.

Küçük kızı Serra, İlkyar bebeği diyorum ona.

Geçen seneki yaz bilim okulunda doğmamıştı henüz dünyaya.

Öyle tatlı öyle güzel ki. Tanıyor sanki uzun zamandır bizi.

Onunla oynadığımızda hiç yabancılik çekmiyor gibi.

Tanıyor sesimizi belki de geçen seneden.

Bilse ne çok seven var onu şimdiden. Muş'tan, Kırşehir'den, Çankırı'dan Siirt'ten...

Abileri ve ablaları var artık 26 memleketten.

En masum sevgiyle seven, gözlerine şefkatle gülümseyen...

Bahadır Abiye gözüm ilişiyor bazen. Çocuklar oynarken kızıyla böyle sevecen, bir merhamet yayılıyor yüzüne inceden. Kendi kendine gülümseyip işine dönüyor yeniden. Biliyor derinden, kızı emin ellerde. Diyarbakır'dan, Niğde'den, Hatay'dan, Mersin'den... Abileri ve ablaları var artık 26 memleketten.

Bir yemek sonrası denk geldik öteden.

Nasılsın Bahadır Abi diyemeden, dökülüverdi sözler dilinden:

“Sizler ne iyi insanlarsınız böyle. Kızımın kaderi de benzesin sizinkine.”

Şaşırp kaldım ne diyeceğimi bilemeden.

Sesler geliyordu o esnada bahçeden.

“At topu buraya abi! Abla sen de gel oynayalım voleybol beraber!”

“İnsanlar vardır;

Gelip geçerler hayatlarımızdan

Kimi hiçbir iz bırakmaz ardından,

Kimi hafifçe okşar ruhumuzu,

Kimi de hüznün bırakır ardından...

İnsanlar vardır;

Su gibi aziz, su gibi duru

Konuştukça su olur akarlar kalbimize,

Kan gibi, Can gibi, Canan gibi...”

Kalemimin ucunu açıyorum kalemтіраш ile.
 Kurşun kalemle yazarım hatıralarımı, “güven”den sebep. Kalem ve güven?
 Uçlu kalemin ucu hep aynı inceliktedir.
 Yeni yazmaya başlasan da sayfalar dolmuşsa da satırlarla, hep aynı inceliktedir.
 Oysa kurşun kalemin ucu yazdıkça kalınlaşır.
 Kalemтірашla açıldığındaki ilk o incelik, ilk satırlardan sonra vedalaşır.
 Yerini daha kalın haline bırakır.
 Bastırarak yazsan da kırılmaz.
 Bazen yazarken birkaç satır, farkında olmuyorum ne kadar kaleme bastırduğımın.
 Parmaklarım acıdığında anlıyorum.
 Geriye dönüp baktığımda, hislerimin kalemimin ucunda biriktiğini görüyorum.
 Tam o esnada kırılırsa eğer...
 En çok da o anda kırılırsa eğer...
 Kurşun kalemle yazıyorum satırlarımı, güvenden sebep.

Kolay değil, hiç kolay değil hem de güvenmek.
 Ondan sebep, varlığına inanamamıştım yaz bilim okulunun uzunca bir süre.
 Van’dan, Kilis’ten, Elazığ’dan, Bilecik’ten...
 Daha nice onlarca memleketten “çocukların” gelmesine. Ailelerinin güvenmesine...
 Gözlerinden sakınıp büyüttükleri yavrularını, yanlarında olmadan yüzlerce kilometre uzağa göndermelerine. Anlayamıyordum gerçekten, nasıl bir güven bu diye.

- Arkadaşlar çarşafı iyice gerin lütfen, yataklar dümdüz olsun.
- Temmuzdayız ama bazı geceler hava serin olabiliyor. Çocuklar üşümesin.
Her yatağa yorgan koyun.
- Çocukların pijamalarını, çantalarını, ayakkabılarını, terliklerini, defter kalemelerini, ne varsa yataklarının üzerinde, yan yana itina ile sıralayın.
Sakın dağınık olmasın, özenle yerleştirin.

- Önce çocuklar yemek yesin, siz bekleyin.
- Salonda en ön sıralara çocuklar otursun.
- Karşıdan karşıya geçiyoruz, trafiği kapatın. Çocukları aranızda alın.

Anne-babalarının gözlerinden sakındıkları çocuklarını, İlkıyar “koruyordu”. Çünkü bir “çocuk” İlkıyar ailesiyle tanıştıysa onun adı artık “İlkıyarlı” oluyordu. İlk yar’larımız...

Her şeyden önce, İlkıyar ailesine inanarak güvenerek çocuklarını gönderen annelerimizin ve babalarımızın ellerinden hürmetle öpüyorum.

Bilin ki, sizin İlkıyar’a güvenerek gönderdiğiniz çocuklarınızı bilimin ve ilmin, kardeşliğin ve yalnızca kardeşliğin hazinesiyle aşılayarak sizlere uğurluyoruz. Çünkü İlkıyarlı abla ve abileri olarak kendi ellerimizle ördüğümüz yıldızlı anahtarlıklarını onlara armağan ederken şu sözleri söylüyoruz:

*“Her biriniz bizim için gökteki en parlak yıldızsınız,
Çevrenizi, evinizi, köyünüzü aydınlatacak,
İnsanlığa dünyaya ışığınızla umut saçacaksınız.
Gökteki yıldızlar gibi birbirinizden güç alacak,
Kardeşçe yaşayacaksınız.”*

Gülçin AYDOĞAN

